

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: **D. N.**
zastoupeného Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem 184 00 Praha 8 – Dolní Chabry, Ledčická 649/15
proti
žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**
sídlem 702 18 Ostrava, 28. října 117

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14.3.2018, č.j. MSK 60690/2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě dne 14.5.2018 se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 28.3.2017 č. j.

SMO/119051/17/DSČ/Dru ve věci správních deliktů podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

2. Žalobce namítal, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Poznamenal, že je sic pravdou, že správní orgán nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku, a proto věc usnesením, poznamenaným do spisu, odložil, avšak neučinil tak v souladu s právem, čímž byl naopak on krácen na svých právech. Důvodem je skutečnost, že nebyl vyrozuměn o tom, že správní orgán usnesením věc přestupku odložil. Byl o tom povinen totiž vyrozumět osoby dotčené jednáním osoby podezřelé. Dle žalobce byl nepochybně dotčen jednáním osoby podezřelé (řidič vozidla), neboť je mu dáváno za vinu, že nezajistil, aby tato podezřelá osoba dodržovala právní předpisy. Správní orgán tedy měl povinnost vyrozumět jej o tom, že věc přestupku odložil. Jedná se nepochybně o vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Proti odložení věci se totiž ten, kdo má na věci právní zájem, může domáhat ochrany zásahovou žalobou. Nemusí se přitom jednat ani o poškozeného. Žalobce zdůraznil, že věděl-li by, že správní orgán odložil věc přestupku, využil by v souladu s článkem 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod práva na soudní ochranu proti usnesení o odložení věci, které ho krátilo na jeho právech, neboť tím přešla odpovědnost za protiprávní jednání na základě § 10 odst. 3 silničního zákona právě na něho. Jediným způsobem, kterak mohla být zachována jeho práva, by tedy byl postup, kdyby jej správní orgán vyrozuměl o odložení věci přestupku, aby mohl využít soudní ochrany a proti tomuto závěru se bránit. Přestupek tedy nebyl odložen v souladu s právním předpisem, a tedy nelze činit závěr, že byla splněna podmínka pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla dle § 125f odst. 4 písm. a) silničního zákona, neboť ta vyžaduje, aby věc přestupku byla odložena. Je přitom zřejmé, že uvedená vada jej krátila na jeho právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči, a tím zprostit odpovědnosti sebe, neboť odpovědnost provozovatele za spáchaný správní delikt je subsidiární povahy vůči odpovědnosti řidiče za spáchaný přestupek.
3. Žalobce rovněž namítal, že výrok správního rozhodnutí je nezákonný pro absenci konstatování formy zavinění. Je tedy zjevné, že výrok rozhodnutí neodpovídá zákonným požadavkům.
4. Žalobce dále namítal, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala. V době rozhodování správního orgánu I. stupně sice skutku existoval „správní delikt provozovatele vozidla“, ten však s novelou silničního zákona č. 183/2017 Sb., přestal existovat a byl nahrazen „přestupkem provozovatele vozidla“. Přitom již sama skutečnost, že správní orgán se nezabýval tím, zda nová právní úprava není pro něho příznivější, představuje zásah do jeho ústavních práv.
5. Žalobce dále uvedl, že znakem přestupku (tehdy správního deliktu) fyzické osoby nepodnikající podle § 125f silničního zákona bylo v období od 1.7.2017 do 13.7.2017 podle § 15 odst. 1 přestupkového zákona též zavinění. Teprve dne 13.7.2017 nabyl účinnosti zákon č. 183/2017 Sb., kterým bylo zavinění, jakožto znak tohoto přestupku odstraněno. Žalobce uvedl, že s ohledem na zásadu retroaktivity in mitius dovozuje, že tuto úpravu, která omezila odpovědnost nepodnikající fyzické osoby z objektivní na

subjektivní, je nutné aplikovat nejen na správní delikty, které byly spáchány v období účinnosti této úpravy (tedy od 1.1. do 13.7.2017), ale též na správní delikty, které byly spáchány dříve, jelikož se jedná o úpravu pro obviněného prospěšnou, neboť velmi zásadně omezuje jeho odpovědnost.

6. Dále žalobce namítal, že v článku CCLVII zákona č. 183/2017 Sb., je uvedeno, že zákon nabývá účinnosti dnem 1.7.2017, ovšem takovéto určení účinnosti právního předpisu je v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv. Z uvedeného lze dle žalobce dovodit, že pokud je vydán zákon s účinností stanovenou v rozporu s předepsanými pravidly, nabude zákon účinnosti podle obecné úpravy, a tedy patnáctým dnem od vyhlášení zákona, tedy 13.7.2017. Zákon č. 183/2017 Sb., nemohl nabýt účinnosti ke dni 1.7.2017.
7. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně. Správní orgán ve výroku nerozhodl, dle kterého konkrétního ustanovení právního předpisu o výši sankce rozhodoval. Poukázal na to, že ve věci bylo pravomocně rozhodnuto 14.3.2018. Dne 1.7.2017, tedy dříve, však nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o přestupcích, dle jehož § 2 odst. 6 plyne, že pachateli lze uložit vždy jen takový druh správního trestu, který dovoluje uložit zákon účinný v době, kdy se o přestupku rozhoduje. Žalobce tak není schopen přezkoumat, zda dle ke dni právní moci účinného právního předpisu vůbec bylo možné uložit příslušný druh trestu. Ve výroku rozhodnutí absentuje řádný odkaz na ustanovení právního předpisu, podle kterého bylo rozhodováno, resp. podle kterého byla uložena pokuta. Takové rozhodnutí postrádá elementární prvky přezkoumatelnosti. Z rozhodnutí nelze vůbec seznat, zda uložená sankce ve výši 2.300 Kč je sankcí na samé spodní hranici či horní hranici zákonného rozmezí nebo je v jeho středu, a zda vůbec bylo možné uložit sankci v takové výši. Žalobce současně zastává názor, že správní orgán rozhodoval o sankci nezákonně, když při správním uvážení o výši trestu užil právní úpravu účinnou ke dni spáchání přestupku, nikoliv právní úpravu pozdější. Žalovaný se vůbec nezabýval tím, zda je nová právní úprava pro žalobce výhodnější.
8. Žalobce rovněž namítal, že správní orgán mu klade za vinu jednání, spočívající v tom, že „nerespektoval dopravní značení „IP 13C“ - „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „Po-Pá 8-18 hodin“, „E 4“ - „délka úseku 50 m“ a „E 7b“ - „Směrová šipka vpravo“, v jehož působnosti s vozidlem stál bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku“. Žalobce uvedl, že neměl za povinnost umístit viditelně platný parkovací lístek. Taková povinnost z ničeho nevyplývá. Správní orgán jej tedy sankcionoval za porušení neexistující právní povinnosti.
9. Žalobce rovněž namítal, že dle § 23 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích pro účely organizování dopravy na území obce může obec v nařízení obce vymezit oblasti obce, ve kterých lze místní komunikace nebo jejich určené úseky užít za cenu sjednanou v souladu s cenovými předpisy. Dle jeho názoru podmínkou ke zpoplatnění komunikace tak je označení místní komunikace příslušnou dopravní značkou a skutečnost, že je daný úsek obce vymezen nařízením obce jako zpoplatněný úsek. Aniž by byly splněny tyto dvě podmínky, není možné jej trestat za nezaplacení parkovacího poplatku, neboť obec neměla právo k jeho výběru. Poznamenal, že si ověřil, že si obec nevydala žádné nařízení, které by umožnilo zpoplatnit daný úsek komunikace v ulici Havlíčkovu nábřeží. Z toho důvodu nebyla obec vůbec oprávněna poplatek za parkování vyžadovat. Nemůže tak být trestán za jeho nezaplacení.

10. Žalobce také namítal, že ve věci rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti nebylo možné nepochybovat. Zdůraznil, že v odvolání vznesl též námitku podjatosti. Aniž by však o této námitce podjatosti bylo rozhodnuto, žalovaný vydal rozhodnutí. Jde o zásadní procesní vadu, neboť není přípustné, aby o odvolání rozhodovala osoba, proti níž je vznesena námitka podjatosti, dokud není o ní negativně rozhodnuto. Žalovaný se přitom ke vznesené námitce vyjádřil tak, že byla opožděná. K tomu ovšem bylo nutné zároveň prokázat, že se dozvěděl nejen o tom, která úřední osoba bude ve věci rozhodovat, ale též o důvodech podjatosti této osoby. Žalovaný netvrdí, ani nedokazuje, že by mu byly důvody podjatosti úřední osoby známy dříve, než vznesl námitku podjatosti. On přitom vznesl námitku podjatosti nejen bezprostředně poté, co se dozvěděl nikoliv o tom, kdo bude ve věci rozhodovat, ale o důvodech, pro které lze pochybovat o nepodjatosti této osoby. Tvrdí přitom, že pracovníci žalovaného jsou ve vztahu k žalobci podjati z důvodů uvedených v odvolání. O námitce však nebylo dosud řádně rozhodnuto.
11. Žalobce dále uvedl, že vydané rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgán nevedl o více správních deliktech téhož pachatele společné řízení. Byl tak krácen na svém právu na uložení souhrnného trestu. Konstatoval, že k jednání nyní posuzovanému došlo 4.11.2016 a 14.11.2016. K jednání, které je předmětem řízení u Magistrátu města Ostravy ve věci sp. zn. S-SMO/264117/16/DSČ došlo dne 7. a 8. 6.2016. Za absurdní považuje argument, že mu nesvědčilo právo na uložení souhrnného trestu a na uplatnění absorpční zásady a na vedení společného řízení jen proto, že správní orgán zahájil řízení o dříve spáchaném deliktu později. Ze strany správního orgánu se jednalo o účelovou procesní strategii spočívající v „náhodném“ postupném zahajování řízení právě v době, kdy je v již vedeném řízení vydáno řízení, ač správnímu orgánu nic nebránilo v tom, aby řízení zahájil dříve, resp. věc usnesením přibral do řízení již vedeného.
12. V závěru pak žalobce polemizuje o zákonnosti případně ústavnosti postihu provozovatele vozidla za jednání třetí osoby.
13. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného žalobce nebyl osobou dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku. Vyrozmívání provozovatele o odložení přestupku by bylo proti smyslu právní úpravy objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla, která je zcela specifickým způsobem provázána s předchozí výzvou provozovateli a zjišťováním řidiče – pachatele přestupku. I kdyby soud dal žalobci za pravdu v tom, že měl být vyrozuměn o odložení přestupku, nemohlo by jít v žádném případě o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Argumentace žalobce, že by mohl proti usnesení o odložení věci podat zásahovou žalobu, je nepřipadná, neboť ani to by správnímu orgánu nebránilo zahájit s žalobcem řízení o správním deliktu. V rámci správní žaloby proti rozhodnutí o správním deliktu by soud mohl posuzovat i odložení přestupku, resp. předchozí postup správního orgánu, pokud by ovšem žalobce v tomto směru uplatnil žalobní námitky. K námitce ohledně absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání správního deliktu, nikoli přestupku. Jedná se o objektivní odpovědnost bez ohledu na zavinění. K námitce o neexistenci správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, žalovaný uvedl, že projednávaný skutek se stal 4.11.2016, správní řízení bylo zahájeno doručením příkazu dne 8.3.2017, rozhodnutí správního

orgánu I. stupně ze dne 28.3.2017 bylo vydáno (vypraveno) a doručeno téhož dne, to vše tedy přede dnem 1.7.2017, kdy nabyl účinnosti zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a změnový zákon č. 183/2017 Sb. Žalovaný pak postupoval v souladu s přechodnými ustanoveními § 112 zákona č. 250/2016 Sb. Zahájené řízení o správním deliktu bylo dokončeno podle dosavadních zákonů. Odpovědnost za dosavadní správní delikt nezanikne dříve, než by uplynula lhůta pro zánik odpovědnosti stanovená dosavadními zákony, tj. lhůta subjektivní dvouletá a objektivní čtyřletá. Nová právní úprava není pro žalobce příznivější. Odpovědnost za správní delikt proto žalovaný posuzoval podle dosavadní právní úpravy. S ohledem na tento fakt ani nebyl se touto otázkou rozhodnutí výslovně zabývat. Zákon č. 183/2017 Sb., nabyl účinnosti 1.7.2017, nikoli až dnem 13.7.2017, jak dovozuje žalobce. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno přede dnem 1.7.2017, je v něm tedy správně uvedeno, že sankce se ukládá podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, v návaznosti na § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu. Z těchto ustanovení v rozhodném znění, tj. ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí, jednoznačně plyne, že pokuta byla uložena v rámci zákonné sazby 1.500 Kč až 2.500 Kč. I podle nové právní úpravy lze uložit pokutu ve stejném rozmezí. Pokud jde konkrétně o mimořádné snížení výměry pokuty pod dolní hranici sazby ve smyslu § 44 zákona č. 250/2016 Sb., žalobce ani neuváděl žádné relevantní okolnosti, které by k takovému postupu zavdávaly sebemenší důvod. Ze spisu žádné takové okolnosti nevyplývají a žalovaný je neshledal. Totéž platí pro upuštění od uložení správního trestu ve smyslu § 43 odst. 2 citovaného zákona. K dalším námitkám žalovaný uvedl, že povinnost umístit parkovací lístek viditelně ve vozidle vyplývá z článku III. odst. 3 písm. a) Nařízení města č. 8/2009 ze dne 1.12.2009, veřejně dostupného na www.ostrava.cz, účinného od 1.10.2010 až do 31.12.2016, kterým se pro účely organizování dopravy vymezují na území města oblasti s placeným stáním. Podle přílohy č. 1 k označenému nařízení je v obvodu Moravská Ostrava a Přívoz vymezen mimo jiné úsek „Havlíčkovo nábřeží“, úsek Kratochvílova – 28. října, záliv“. Námitka podjatosti, jak k zaměstnancům správního orgánu I. stupně, tak k zaměstnancům žalovaného byla nikoliv bezodkladná, resp. vůbec ani nešlo o námitku podjatosti, neboť nebyl konkrétně tvrzen poměr oprávněné úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu. Žalobce pouze předestřel ničím nepodložené spekulace. K námitce ohledně nevedení společného řízení žalovaný uvedl, že společné řízení vedeno být nemělo, neboť ve věci vedené Magistrátem města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/264117/16/DSČ byl přestupek nezjištěného řidiče odložen 4.4.2017. Teprve od toho dne bylo známo podezření ze spáchání správního deliktu určitým provozovatelem (žalobcem), a mohlo tak být zahájeno řízení o správním deliktu žalobce. Do té doby správní orgán činil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Nejedná se proto o účelovou procesní strategii, jak tvrdí žalobce.

14. Krajský soud na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního), ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl soud ve věci bez nařízení jednání.

15. Ze správních spisů byly zjištěny následující skutečnosti. Z oznámení přestupku Městskou policií Ostrava doručeného správnímu orgánu I. stupně 15.12.2016 pod č. j. SMO/481527/16/MP/Gal, že v pátek 4.11.2016 v době nejméně o 9.50 hodin do 10.10 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Havlíčkovu nábřeží 34 nerespektoval dopravní značení „IP 13c“ – „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „Po-Pá 8-18 hodin“, „E 4“ – „Délka úseku 50 m“ a „E 7b“ – „Směrová šipka vpravo“, v jehož působnosti s vozidlem stál bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku. Přestupek byl zjištěn strážníkem Městské policie Ostrava v době, kdy se u vozidla nenacházela žádná odpovědná osoba, totožnost řidiče vozidla tak nebyla na místě zjištěna. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn D. N., narozen X, bytem O. 28, H. 374/6a. Na pořízené fotodokumentaci je kromě předmětného vozidla zachyceno také dopravní značení „IP 13c“ – „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „Po-Pá 8-18 hodin“, „E 4“ – „Délka úseku 50 m“ a „E 7b“ – „Směrová šipka vpravo“. Součástí fotodokumentace je i detailní záběr na interiér vozidla, z něhož je zřejmé, že ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný parkovací lístek. Dne 21.12.2016 vyzval správní orgán žalobce jakožto provozovatele předmětného vozidla podle § 125h zákona o silničním provozu k úhradě určené částky ve výši 300 Kč ve lhůtě splatnosti 15 dnů ode dne doručení výzvy. Současně s tím měl žalobce možnost sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče, který uvedené vozidlo v době spáchání přestupku skutečně řídil. Zásilku správního orgánu žalobce převzal osobně 22.12.2016. Určená částka nebyla uhrazena. 27.12.2016 bylo správnímu orgánu doručeno sdělení k totožnosti osoby, která měla předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Správní orgán vyzval označenou osobu ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče a případnému podání vysvětlení. Zásilka byla řádně doručena. Správnímu orgánu nebylo doručeno žádné vyjádření ve věci. Vzhledem k tomu, že správní orgán ve lhůtě do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, byl přestupek podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o přestupcích), dne 21.2.2017 odložen. O odložení věci správní orgán I. stupně vydal usnesení, které poznamenal do spisu. Žalobce o odložení věci vyrozuměn nebyl.
16. Ze správního spisu se dále podává, a to z oznámení přestupku Městskou policií Ostrava doručeného správnímu orgánu I. stupně 15.12.2016 pod č. j. SMO/481546/16/MP/Gal, že v pondělí dne 14.11.2016 v době nejméně od 10.20 hodin do 10.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Havlíčkovu nábřeží 34 nerespektoval dopravní značení „IP 13c“ – „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „Po-Pá 8-18 hodin“, „E4“ – „Délka úseku 50 m“ a „E 7b“ – „Směrová šipka vpravo“, v jehož působnosti s vozidlem stál bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku. Přestupek neoprávněného stání byl zjištěn strážníkem Městské policie Ostrava v době, kdy se u vozidla nenacházela žádná odpovědná osoba, tudíž osobnost řidiče vozidla nebyla na místě zjištěna. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Součástí spisu je fotodokumentace, na níž je zachyceno uvedené dopravní značení umístěné při vjezdu na parkoviště v místě jednosměrné pozemní komunikace, rovněž předmětné vozidlo a několik detailních

záběrů na interiér vozidla, z nichž je patrné, že viditelně je umístěn pouze parkovací lístek neplatný ze dne 9.11.2016. V oznámení přestupku se konstatuje, že uvedené jednání vykazuje znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) téhož zákona.

17. Správní orgán I. stupně vyzval 21.12.2016 žalobce, jakožto provozovatele předmětného vozidla podle § 125h zákona o silničním provozu k úhradě určené částky ve výši 300 Kč ve lhůtě splatnosti 15 dnů od doručení výzvy. Současně měl možnost sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče, který vozidla v době spáchání přestupku skutečně řídil. Určená částka nebyla uhrazena. 27.12.2016 bylo správnímu orgánu doručeno sdělení totožnosti osoby, která měla vozidlo řídit. Tato osoba byla vyzvána písemností ze dne 6.1.2017 ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče a případnému podání vysvětlení. Zásilka byla řádně doručena. Správnímu orgánu nebylo doručeno žádné vyjádření ve věci. Vzhledem k tomu, že správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, byl přestupek podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, odložen. O odložení věci správní orgán vydal usnesení, které poznamenal do spisu. Žalobce vyrozuměn nebyl.
18. Ze správního spisu správního orgánu I. stupně se dále podává, že 7.3.2017 vydal správní orgán příkaz. Doručením příkazu žalobci 8.3.2017 bylo zahájeno řízení o předmětných správních deliktech. Proti příkazu podal žalobce v zákonné lhůtě bez bližšího odůvodnění odpor. Správní orgán poté vyrozuměl žalobce o tom, že ve správním řízení byly shromážděny podklady pro rozhodnutí o skončení dokazování před vydáním ve věci předmětných správních deliktů a současně ho vyzval, aby se dostavil k seznámení s těmito podklady a vyjádřil se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu ve lhůtě 5 dnů od doručení usnesení obsahujícího výzvu s poučením, že po uplynutí této lhůty bude následně vydáno rozhodnutí. Výzva byla doručena žalobci do vlastních rukou 21.3.2017. Na tuto výzvu žalobce nereagoval. Správní orgán I. stupně 28.3.2017 vydal rozhodnutí č. j. SMO/119051/17/DSC/Dru, jímž žalobci za spáchání správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu uložil pokutu podle § 125g odst. 3 a § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu ve výši 2.300 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení paušální částkou 1.000 Kč. Uvedených správních deliktů se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel vozidla tovární značky Audi, RZ X, v rozporu s ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, neboť 1) v pátek 4.11.2016 v době nejméně o 9.50 do 10.10 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Havlíčkovo nábřeží 34, nerespektoval dopravní značení „IP 13c“ – „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „Po-Pá 8-18 hodin“, „E 4“ – „Délka úseku 50 m“ a „E 7b“ – „Směrová šipka vpravo“, v jehož působnosti s vozidlem stál bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku, 2) v pondělí 14.11.2016 v době nejméně o 10.20 do 10.45 hodin porušil blíže neustanovený řidič motorového vozidla tovární značky Audi, RZ X pravidla provozu na pozemních komunikacích tím, že v Ostravě na ulici Havlíčkovo nábřeží 34 nerespektoval dopravní značení „IP 13c“ – „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou „Po-Pá 8-18 hodin“, „E 4“ – „Délka úseku 50 m“ a „E 7b“ – „Směrová šipka vpravo“, v jehož působnosti s vozidlem stál

bez viditelně umístěného platného parkovacího lístku. Uvedená jednání vykazují znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, přičemž totožnost řidiče není známa nebo není zřejmá z podkladů pro zahájení řízení o přestupku.

19. Podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění do 30.6.2017, právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
20. Podle ust. § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, správní orgán věc dále odloží, jestliže nezjistí do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
21. Podle ust. § 66 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, o odložení věci podle odstavců 1 až 3 se vydá usnesení, které se pouze poznamená do spisu. O odložení věci se vyrozumí osoby dotčené jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku, jsou-li správnímu orgánu známy; správní orgán tyto osoby nevyrozumí, pokud by to bylo spojeno s neúměrnými obtížemi nebo náklady.
22. Krajský soud nesouhlasí s námitkou žalobce, že nebyly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla stvrzením, že nebyl vyrozuměn o tom, že správní orgán usnesením věc přestupku odložil a že přestupek tedy nebyl odložen v souladu s právním předpisem. Krajský soud zastává názor, že žalobce jakožto provozovatele předmětného vozidla nelze považovat za osobu dotčenou jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku dle § 66 odst. 4 zákona o přestupcích výše citovaného. Pojem osoba dotčená jednáním osoby podezřelé ze spáchání přestupku je nutno ve smyslu citovaného zákonného ustanovení chápat tak, že se jedná např. o poškozeného anebo jím může být navrhovatel, bylo-li zahájeno řízení na jeho návrh. Souhlasit nelze ani s názorem žalobce, že by mohl proti usnesení o odložení věci podat zásahovou žalobu. V projednávané věci šlo totiž o řízení zahajované z moci úřední. V takovém řízení usnesení o odložení věci nelze považovat za rozhodnutí dle § 65 odst. 1 s.ř.s. Žaloba by tak byla nepřípustná, neboť by směřovala proti úkonu správního orgánu, který není rozhodnutím. Soud nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že byl zkrácen na svých právech, zejména na právu domoci se zahájení řízení o přestupku proti skutečnému řidiči a tím zprostit odpovědnosti sebe. Z výše citovaného obsahu správního spisu totiž naopak plyne, že správní orgán vyzval žalobce jako provozovatele předmětného vozidla dne 21.12.2016 k úhradě určené částky a současně mu dal možnost sdělit správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče, který předmětné vozidlo v době spáchání přestupků skutečně řídil. Na tuto výzvu správního orgánu žalobce reagoval sdělením totožnosti osoby, která měla předmětné vozidlo v době spáchání přestupku řídit. Ke zkrácení práva žalobce tak nedošlo.
23. Krajský soud dále konstatuje, že skutková podstata podle výše citovaného § 125f zákona o silničním provozu nepostihuje provozovatele vozidla za přestupek, nýbrž jej činí odpovědným za správní delikt. Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt je podle § 125f zákona o silničním provozu konstruována jako objektivní

s přípustnými liberačními důvody. K naplnění skutkové podstaty není vyžadováno zavinění delikventa. Správní delikty (nyní přestupky) byly spáchány 4.11.2016 a 14.11.2016. Podle přechodných ustanovení k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, který nabyl účinnosti 1.7.2017 plyne, že odpovědnost za přestupek se posoudí dle zákona účinného v době spáchání přestupku, v projednávané věci dle zákona č. 361/2000 Sb., ve znění do 30.6.2017, a tedy jako správní delikt provozovatele vozidla. V přechodných ustanoveních zákona č. 250/2016 Sb., je rovněž uvedeno, že zahájená řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních zákonů. Řízení o předmětných správních deliktech bylo zahájeno ještě před účinností zákona č. 250/2016 Sb., a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno dne 28.3.2017, tedy v době, kdy zákon č. 250/2016 Sb., ještě nenabyl účinnosti, a proto se správní orgán I. stupně jeho případnou aplikací zabývat nemohl. V době rozhodování žalovaného již byl účinný zákon č. 250/2016 Sb., a současně tak byl novelizován zákon o silničním provozu. Zákon o silničním provozu ve znění účinném od 1.7.2017 není pro žalobce v žádném ohledu příznivější s ohledem na znění relevantních v souzené věci ustanovení zákona, a ani zákon č. 250/2016 Sb., žalobci z hlediska posouzení jeho viny a trestu příznivější úpravu nepřináší. Krajský soud uzavírá, že námitky žalobce ohledně zavinění za situace, kdy se jednalo o objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt, a námitka, že rozhodnutí, jímž byl uznán vinným za spáchání správních deliktů podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je nezákonné, neboť skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“, již v době rozhodování žalovaného neexistovala, nejsou důvodné. Účinnost zákona č. 183/2017 Sb., byla stanovena v souladu s § 3 odst. 3 věty druhé zákona č. 309/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (s výjimkou dvou specifikovaných částí) na 1.7.2017, platnosti nabyl 28.6.2017.

24. Ve shodě s žalovaným také soud považuje výrok o sankci zcela v souladu se zákonem. Jak výše uvedeno, rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno přede dnem 1.7.2017, proto ve výroku je správně uvedeno, že sankci uložil správní orgán podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona, přičemž z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu se podává, že u více správních deliktů provozovatele projednaných ve společném řízení (jako je tomu v projednávané věci) se pro určení výše pokuty použije rozmezí pokuty pro přestupek nejpřísněji postižitelný, jehož znaky porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, avšak nepřevyší 10.000 Kč a že za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se dle ust. § 125c odst. 5 písm. g) téhož zákona uloží pokuta v rozmezí od 1.500 do 2.500 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů je rovněž zjevné, že kterým hlediskům přihlíděly a jaká měla vliv na výši uložené sankce. Krajský soud v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů. V daných souvislostech a s ohledem na námitky žalobce soud dále opakuje, že nová právní úprava není pro žalobce příznivější, neboť i podle ní lze uložit sankci ve stejném rozmezí.
25. K námitce žalobce, že jednání neznámého řidiče nebylo protiprávní a k námitce o absenci nařízení obce krajský soud uvádí, že provedenými důkazy tedy fotodokumentací ve spojení s úředním záznamem městské policie a oznámením přestupku bylo zcela jednoznačně prokázáno umístění dopravní značky

s dodatkovými tabulkami na místě přestupků nezjištěného řidiče. Důkazy zcela jednoznačně prokazují skutečnost, že neznámý řidič stál v dané době a místě v působnosti dopravního značení „IP 13c“ – Parkoviště s parkovacím automatem s dodatkovými tabulkami. Neznámý řidič tak měl povinnost řídit se mimo jiné pokyny uvedenými na parkovacím automatu. Žalobce nezpochybnil tvrzení žalovaného, že povinnost umístit parkovací lístek viditelně ve vozidle vyplývá z článku III. odst. 3 písm. a) Nařízení města č. 8/2009 ze dne 1.12.2009, které je veřejně dostupné na internetových stránkách www.ostrava.cz a že v příloze č. 1 uvedeného nařízení města je v obvodu Moravská Ostrava a Přívoz vymezena oblast s placeným stáním mimo jiné tedy i předmětný úsek „Havlíčkovovo nábřeží, úsek Kratochvílova – 28. října, záliv“.

26. K námitce žalobce, že rozhodovala úřední osoba, o jejíž nepodjatosti existují pochybnosti, krajský soud uvádí, že sdílí závěr žalovaného, že námitka podjatosti, jak zaměstnanců správního orgánu I. stupně, tak zaměstnanců žalovaného byla nikoliv bezodkladná, resp. že vůbec ani nešlo o námitku podjatosti, neboť nebyl konkrétně tvrzen poměr oprávněné úřední osoby k věci, k účastníkům řízení nebo k jejich zástupcům ve smyslu § 14 odst. 2 správního řádu a že žalobce pouze předestřel ničím nepodložené spekulace. V podrobnostech ohledně tvrzených důvodů podjatosti obsažených v odvolání žalobce a závěrů žalovaného, soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť tam uvedená zjištění z obsahu odvolání jsou správná a s právními závěry žalovaného se soud zcela ztotožňuje.
27. Krajský soud rovněž nesouhlasí s žalobní námitkou žalobce, že mělo být vedeno společné řízení s věcí vedenou Magistrátem města Ostravy pod sp. zn. S-SMO/264117/16/DSČ. V označené věci bylo řízení zahájeno příkazem ze dne 4.4.2017 na základě usnesení z téhož dne o odložení věci přestupků nezjištěných řidičů. Příkaz byl zrušen odporem 12.4.2017. V projednávané věci vedené u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. S-SMO/487868/16/DSČ, které bylo zahájeno příkazem ze dne 7.3.2017 na základě usnesení ze dne 21.2.2017 o odložení věci přestupků nezjištěných řidičů, byl příkaz zrušen odporem 15.3.2017 a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno 28.3.2017. V projednávané věci rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo tedy vydáno před datem zahájení dalšího správního řízení ve věci správních deliktů žalobce, přičemž rozhodné je datum, kdy je založena odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu. Teprve dne 4.4.2017, kdy byl přestupek nezjištěného řidiče odložen, jak výše uvedeno, bylo známo podezření ze spáchání správního deliktu žalobcem, jakožto provozovatelem vozidla, přičemž do té doby správní orgán činil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Soud sdílí názor žalovaného, že se nejednalo o účelovou procesní strategii ze strany správního orgánu.
28. K namítané protiústavnosti soud odkazuje na závěry Nejvyššího správního soudu např. v rozsudku č. j. 6 As 73/2016-40, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval souladem ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem. Dále soud odkazuje na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16.
29. Ze všech uvedených důvodů dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto byla v souladu s § 78 odst. 7 s.r.s. zamítnuta.

30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 31. srpna 2018

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně